

Nic Pizzolatto

GALVESTON

Traduït de l'anglès per
Carles Andreu Saburit

Títol original: *Galveston*

Il·lustracions de la coberta: Shutterstock
Disseny de la il·lustració de la coberta: Sean Garrehy / Little, Brown Book Group Limited

Copyright © Nic Pizzolatto, 2010
Copyright de l'edició en català © Ediciones Salamandra, 2014

Publicaciones y Ediciones Salamandra, S.A.
Almogàvers, 56, 7è 2a - 08018 Barcelona - Tel. 93 215 11 99
www.salamandra.info

Els personatges i situacions que apareixen en aquesta obra són ficticis.
Qualsevol semblança amb persones reals, vives o mortes, és pura coincidència.

Tot els drets reservats. Queda rigorosament prohibida, sense l'autorització escrita dels titulars del Copyright, sota les sancions establertes en les lleis, la reproducció parcial o total d'aquesta obra per qualsevol mitjà o procediment, inclosos la reprografia i el tractament informàtic, així com la distribució d'exemplars mitjançant lloguer o préstec públics.

ISBN: 978-84-16310-01-2
Dipòsit legal: B-23.741-2014

1a edició, novembre de 2014
Printed in Spain

Impressió: Romanyà-Valls, Pl. Verdager, 1
Capellades, Barcelona

Per a l'Amy i l'Allegra

Quants cops no he estat sota la pluja que queia
sobre una teulada estranya, pensant en casa meva.

WILLIAM FAULKNER

U

Un metge em va fotografiar els pulmons. Eren plens de flocs de neu.

Quan vaig sortir de la consulta, a la sala d'espera tothom semblava alleujat de no ser al meu lloc. Hi ha coses que es veuen a la cara de la gent.

Jo ja m'ensumava que alguna cosa no anava bé perquè uns dies abans havia pujat dos trams d'escala perseguint un paio i m'havia costat respirar, com si tingués un pes de gimnàs sobre el pit. Feia un parell de setmanes que bevia molt, però sabia que no només era això. Aquell dolor sobtat em va fer enrabiart tant que, quan vaig enxampar el paio, li vaig trencar la mà. Va escopir un grapat de dents i va dir que es queixaria a l'Stan, que li semblava excessiu.

Però precisament per això no em falta mai la feina; perquè sóc excessiu.

Vaig comentar a l'Stan allò del dolor al pit i em va enviar a veure un metge que n'hi devia quaranta dels grans.

Quan vaig sortir de la consulta, em vaig treure el paquet de cigarrets de la butxaca de la jaqueta i vaig començar a rebregar-lo, però no, vaig decidir que encara no havia arribat el moment de deixar de fumar. Me'n vaig encendre un

allà mateix, a la vorera, però tenia un regust estrany, i el fum em va fer pensar en tot de fils de cotó que se m'entreteixien al pit. Els autobusos i els cotxes circulaven a poc a poc, i els raigs de sol es reflectien a les finestres i els cromats. Darrere de les ulleres de sol em sentia una mica com si caminés pel fons del mar i els vehicles fossin peixos. Vaig imaginar un lloc molt més fosc i fred i els peixos es van convertir en ombres.

Un clàxon em va desvetllar de cop. Sense adonar-me'n havia baixat de la vorera. Vaig aturar un taxi.

Pensava en la Loraine, una noia amb qui havia sortit feia temps, i en una nit que havíem passat xerrant fins a trenc d'alba en una platja de Galveston des d'on vèiem les denses columnes de fum blanc de les refineries de petroli, que s'elevaven en la distància, com una carretera cap al sol. D'allò ja en devia fer deu anys, potser onze. Suposo que ella va ser sempre massa jove per a mi.

Fins i tot abans de les radiografies, jo ja estava enrabiada perquè la que considerava que era la meua xicoteta, la Carmen, havia començat a anar-se'n al llit amb el meu cap, l'Stan Ptitko. En aquell precís instant anava a reunir-me amb ell, al seu bar. No tenia gaire sentit, aquell dia, però no deixes de ser la persona que ets només perquè t'esclati una tempesta de sabó en pols al pit.

Saps que no te'n sortiràs, però esperes superar el termini que t'han donat. No pensava explicar res sobre els pulmons ni a l'Stan, ni a l'Angelo, ni a en Lou. No volia que, quan jo hagués marxat, s'estiguessin una estona més al bar, parlant de mi. Rient.

Hi havia ditades a la finestreta del cotxe i, a l'altre costat del vidre, els afores de la ciutat s'apropaven cada vegada més. Hi ha llocs que se t'obren de bat a bat, però Nova Orleans no ho era gens, d'acollidora. La ciutat era una enclusa enterada que alimentava la seva pròpia atmosfera. El sol brillava

entre els edificis i els roures, i jo notava ara la claror, ara l'ombra a la cara, com un llum estroboscòpic. Jo pensava en el cul de la Carmen i en com em somreia per damunt de l'espatlla. Encara hi pensava, i no tenia ni cap ni peus, perquè sabia que era una puta i una malànima. Quan vam començar, ella estava amb l'Angelo Medeiros. Suposo que es podria dir que l'hi vaig robar. I ara s'havia embolicat amb l'Stan. L'Angelo també treballava per a ell. Donar per fet que s'estava tirant uns quants paios més a l'esquena de l'Stan feia que em sentís una mica menys insultat.

Estava rumiant a qui li podia explicar allò dels pulmons, perquè volia explicar-ho a algú. S'ha de reconèixer que és una notícia de merda quan tens negocis pendents.

El bar es deia Stan's Place i era un edifici de maons i sostre de llautó, amb les finestres enreixades i una porta metàl·lica plena de bonys.

A dins hi havia en Lou Theriot, en Jay Meires i uns quants paios més que no coneixia, vells. El cambrer es deia George i duia l'orella esquerra embenada amb una gasa. Li vaig demanar on era l'Stan i ell va assenyalar amb el cap les escales que s'enfilaven per la paret, fins al despatx. La porta era tancada, de manera que em vaig asseure en un tamboret i vaig demanar una cervesa. Llavors vaig recordar que m'estava morint i vaig dir a en George que em canviés la cervesa per un Johnnie Walker d'etiqueta blava. En Lou i en Jay xerraven d'un problema amb una de les franquícies d'apostes. Sabia que es tractava d'això perquè durant uns quants anys, quan en tenia vint-i-pocs, m'havia dedicat a apostar i estava familiaritzat amb l'argot del ram. De sobte, van callar i se'm van quedar mirant, perquè s'havien adonat que parava l'orella. Jo ni els vaig somriure ni els vaig fer cap gest, i ells van reprendre la conversa, però ara en veu molt més baixa i acostant els caps, perquè no els sentís. No els havia caigut mai gaire bé. Coneixien la Carmen d'abans que s'emboli-

qués amb l'Stan, perquè treballava de cambrera en aquell local, i crec que era per ella que em tenien rancúnia.

Tampoc els queia bé perquè mai no havia acabat d'encaixar en aquell grup. L'Stan m'havia heretat del seu antic cap, en Sam Gino, que al seu torn m'havia heretat d'en Harper Robicheaux, però, en el fons, si aquella gent mai no m'havia arribat a acceptar havia estat sobretot per culpa meva. Tenien un concepte de la moda propi dels immigrants mediterranis (xandall o camises de punys francesos i els cabells engominats), i jo, en canvi, prefereixo vestir-me amb texans i samarreta negra, jaqueta i botes de cowboy, com he fet sempre, i porto els cabells llargs i no m'afaito la barba. Em dic Roy Cady, però en Gino va fer que tothom em comencés a dir Big Country, i encara ho fan, però sense afecte. Sóc de l'est de Texas, de la zona que es coneix com el Triangle Daurat, i aquests nanos sempre m'han considerat púrria, i ja em va bé, perquè així també em tenen por.

En tot cas, mai no he tingut cap ganes d'ascendir en l'escalafó empresarial.

Amb l'Angelo, en canvi, sempre m'hi havia entès prou. Com a mínim abans de tot el merder amb la Carmen.

La porta del despatx es va obrir i de dins en va sortir ella, allisant-se la faldilla i arreglant-se els cabells, i llavors em va veure i es va quedar com petrificada. Però l'Stan va sortir de seguida i va haver de continuar baixant les escales, amb l'altre seguint-la de prop mentre es ficava la part del darrere de la camisa per dins dels pantalons. Les seves passes feien cruixir els graons i abans d'arribar a baix de tot la Carmen ja s'havia encès un cigarret. Va anar fins a l'altra punta de la barra i va demanar un suc de pomelo amb vodka.

Se'm va acudir un comentari mordaç, però em vaig haver de mossegar la llengua.

El que més m'emprenyava era que m'havia amargat la solitud. Jo havia estat sol durant molt de temps.

Vull dir, quan havia de fotre un clau el fotia, però estava sol.

En canvi, ara estar sol no m'acabava de fer el pes.

L'Stan va saludar en Lou i en Jay amb un cop de cap, i llavors se'm va acostar i em va dir que tenia una feina per a l'Angelo i per a mi aquella mateixa nit. Vaig haver de fer un esforç perquè semblés que estava conforme amb l'assignació d'aquell company de feina. L'Stan tenia el típic front polonès, brusc i escarpat, que li projectava una ombra sobre els ulls esquifits.

Em va donar un paperet.

—Jefferson Heights —va dir—. Fareu una visita a en Frank Sienkiewicz.

Aquell nom em sonava, era el president o l'expressident o l'advocat dels estibadors de la ciutat.

Em penso que corria la brama que els federals planejaven investigar els treballadors del moll i sondejar el terreny a partir d'allà. Jo l'únic que en sabia era que s'encarregaven de distribuir material per als socis de l'Stan, i que els suborns eren el que mantenia el sindicat amb vida, però res més.

—Que ningú no prengui gaire mal —va dir l'Stan—. No em convé això, ara.

Es va col·locar darrere del meu tamboret i em va posar una mà sobre l'espatlla. No sabia llegir-li mai les intencions en aquells ulls diminuts, amagats sota la lleixa del front, però una de les claus del seu èxit era, sens dubte, l'absoluta manca de compassió que transmetien les seves faccions, aquells pòmuls amples, eslaus, sobre uns llavis tensos, quasi inexistents, de corsari cosac. Si era veritat que els soviètics tenien homes que t'introduïen un penja-robes roent pel forat de la cigala, segur que eren homes com l'Stanislaw Ptitko.

—Vull que al paio li quedi clar de què va la història. Que entengui que ha de jugar per a l'equip i prou.

—I per a això necessito l'Angelo?

—Emporta-te'l igualment. Prefereixo anar sobre segur. També em va dir que, abans de reunir-me amb l'Angelo, havia de passar per Gretna a fer un cobrament.

—O sigui que cenyeix-te al programa —va afegir, asseynyalant el Johnnie Walker que tenia a la mà.

L'Stan es va beure un gotet de Stoli d'un glop i el va tornar al cambrer fent-lo lliscar sobre la barra. Hi havia una taca groga al mig de la gasa de l'orella d'en George. L'Stan es va posar bé la corbata i sense ni mirar-me va dir:

—No vull pistoles.

—Com?

—Recordes el camioner de fa un any? No vull que ningú s'acabi enduent un tret perquè us patinen els nervis. Per això et dic el mateix que diré a l'Angelo: deixeu les pistoles a casa. Que no m'arribi que hi heu anat armats.

—I el paio hi serà?

—Sí. Li enviaré un regal especial.

Es va allunyar i es va aturar un moment al costat de la Carmen, la va besar amb ímpetu i li va magrejar un pit, i de sobte vaig tenir un impuls salvatge. Finalment, va marxar per la porta del darrere i la Carmen va continuar fumant amb cara d'avorriment. Jo rumiava en el que havia dit l'Stan sobre no portar pistoles.

Em semblava una ordre força estranya.

La Carmen em va fulminar amb la mirada des de l'altra punta de la barra, i en Lou i en Jay, que se'n van adonar, es van posar a parlar amb ella i li van comentar que l'Stan semblava d'allò més relaxat quan estaven junts. Ben mirat tenien raó, vaig pensar, i tot plegat va començar a coure'm i vaig sentir una punxada de vergonya en el més profund del meu cor. Em vaig acabar el Johnnie Walker d'un glop i me'n vaig demanar un altre.

La Carmen tenia els cabells castanys clars, llargs i recollits cap enrere, i la pell de la seva cara, tan atractiva, ara te-

nia un aspecte aspre, i el maquillatge se li acumulava a les arrugues i a les potes de gall, que només es veien si t'hi acostaves molt. Em recordava una copa de còctel buida, amb una pell de llima esclafada sobre un grapat de glaçons.

Crec que agradava als homes perquè transmetia un alt nivell de carnalitat. La miraves i ho sabies; aquesta farà tot el que li demanis. I això és sexy, però en realitat també és insuportable.

Jo estava al corrent de les coses que havia fet, i de les quals l'Angelo no sabia res. Coses com sexe en grup. I un cop m'havia proposat portar-me una altra noia, per animar una mica la cosa.

No és gaire el meu estil. Aleshores m'havia muntat una pel·lícula romàntica que, ara me n'adono, no tenia ni solta ni volta.

En tot cas, em semblava que la Carmen estava més interessada en la traïció que no pas en el sexe. Com si tingués un compte pendent.

Deia que jo li havia pegat una vegada, però no me la creia. Era molt de la comèdia i per ella el drama pesava més que la veritat.

Tot i que admeto que no recordo del tot aquella nit.

A la barra, en Lou li va dir alguna cosa així com:

—Es nota que en saps, de fer feliç un home.

—Ningú no pot dir que no m'hi esforço —va respondre la Carmen.

Es van posar tots a riure i jo vaig sentir que la Colt que duia a l'esquena em començava a cremar. Però no m'hauria servit per a res. Només estava emprenyat i no volia morir com el metge m'havia insinuat.

Vaig llançar uns bitllets a la barra i vaig sortir d'allà. Un parell de nits abans havia acabat torrat de tequila i havia deixat la camioneta fora del bar. Encara hi era, intacta, una F-150 immensa de l'any 1984. Corria el 1987 i els models

d'aquella època m'agradaven més que no els d'ara: quadrats i robustos, maquinària pesada i no cotxes de fireta. Vaig agafar l'autovia del Pontchartrain amb la ràdio apagada, i els meus pensaments brunzien com les ales d'una abella.

Gretna. Al carrer Franklin em vaig preguntar quan començaria a fer coses per última vegada. Cada raig de sol que colpejava el parabrisa després d'esquitllar-se entre els arbres era com una invitació a valorar les coses que m'envoltaven, però no puc dir que me'n sortís. Vaig intentar imaginar-me com seria no existir, però no tenia prou imaginació.

Vaig sentir la mateixa sensació d'ofec i d'impotència que quan tenia dotze o tretze anys i contemplava els vastos camps de cotó. Els matins d'agost amb el sac d'arpillera sobre l'espatlla, i el senyor Beidle dalt del cavall, amb el xiulet d'entrenador, menant els nois de la casa d'acollida. La sensació depriment que aquella feina no s'acabaria mai. Que no pots guanyar. Un dia, quan feia una setmana que collia cotó, em vaig adonar que tenia les mans plenes de durícies, perquè em va caure la forquilla a terra i vaig descobrir que havia perdut el tacte a la punta dels dits. Mentre conduïa, em vaig mirar la pell endurida dels dits amb què agafava el volant, i un accés de ràbia em va fer tancar-los amb força. Tenia la sensació que m'havien estafat. Llavors vaig pensar en la Mary-Anne, la meva mare. Era una dona dèbil, llesta però entossudida a considerar-se estúpida. Però no calia que hi pensés, aquell dia.

Vaig trobar l'adreça que m'havia donat l'Stan, un bloc de pisos ròneg al costat d'una filera de magatzems: maons clars plens de grafit, matolls i males herbes que s'estenien fins al solar contigu. Un aparcament ple de trastos, i aquella olor de gasolina i d'escombraries reescalfades que flota a l'ambient de Nova Orleans.

Número 12. Primera planta. Ned Skinner.

Primer vaig passar per davant de la finestra i vaig donar un cop d'ull a dins. Era fosc i no hi vaig detectar cap moviment. Em vaig ficar una mà a la butxaca on duia el puny de ferro i vaig continuar caminant per la balconada. Vaig tornar a la planta baixa, vaig fer el tomb per la part del darrere de l'edifici i vaig donar un cop d'ull a les finestres exteriors del pis. La brisa movia les males herbes.

Vaig tornar a pujar i vaig trucar a la porta. Tot l'edifici tenia un aire desert: les persianes eren tancades i no se sentia cap televisor, ni cap ràdio. Així, doncs, vaig esperar un moment, vaig mirar a una banda i a l'altra, i finalment vaig treure la navalla per carregar-me el marc del voltant del pany. La fusta era barata i es va estellar de seguida.

Hi vaig entrar i vaig tancar la porta. Era un piset petit, amb quatre mobles i deixalles pertot arreu, diaris i una pila de butlletes antigues d'apostes de cavalls, envasos de menjar ràpid i un televisor de dial amb la pantalla esquerdada. Al taulell de la cuina hi havia una filera d'ampolles buides de vodka de marca. No he suportat mai la gent deixada.

Al pis, hi feia pudor, una barreja de suor rànica i mal alè. El lavabo era ple de pols i de taques de florit, i hi havia peces de roba encarcarades damunt de les rajoles. Al dormitori hi vaig trobar tot just un matalàs a terra i uns llençols prims i esgrogueïts, tots rebregats. Hi havia butlletes d'apostes arrugades i escampades per tota la moqueta, com flors tallades.

A terra, al costat del llit, vaig trobar una fotografia de cap per avall. La vaig agafar; una dona amb els cabells castanys i un nen petit, tots dos prou macos, somreien amb una mirada radiant. Era de feia uns quants anys. Es notava pel pentinat i la roba de la dona, i perquè el paper era més gruixut i tenia un tacte més rígid que el que s'utilitzava llavors, amb una textura semblant a la del cuir, i les cares s'havien descolorit una mica amb el pas del temps. Me la vaig endur al menjador, vaig llançar a terra una capsa de pizza que hi

havia damunt d'una cadira i vaig seure. Em vaig fixar en el retrat, i després en el pis. Jo també havia viscut en llocs com aquell.

Vaig estudiar els somriures de la fotografia.

En aquell moment alguna cosa em va passar a frec, una percepció o potser una intuïció que, malgrat tot, no vaig aconseguir identificar. La sensació difusa d'una cosa que havia sabut o experimentat en el passat, un record que es negava a sortir a la llum. Per molt que vaig intentar atrapar-lo, no ho vaig aconseguir.

Això sí, el vaig sentir molt a prop.

La llum a través de les persianes em cobria de ratlles horitzontals, com si dugués un uniforme de presidiari dels d'abans. Vaig esperar una bona estona assegut en aquella cadira, però el paio no va aparèixer. Tenint en compte tot el que va venir després, acabaria veient aquella estona que l'havia estat esperant com un punt d'inflexió en les nostres vides, tant en la seva com en la meva.

Un moment en què les coses haurien pogut anar d'una manera, abans que anessin de l'altra.